

Pokračovanie
bestsellera
Prisľúbená

Zradená

Autorka obľúbenej série SELEKCIA
KIERA CASS

COO
BOO

Zradená

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

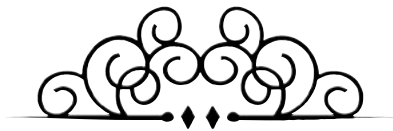
Kiera Cass

Zradená – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Zradená

KIERA CASS

Z ANGLIČTINY PRELOŽILA IVANA CINGELOVÁ

COO
BOO

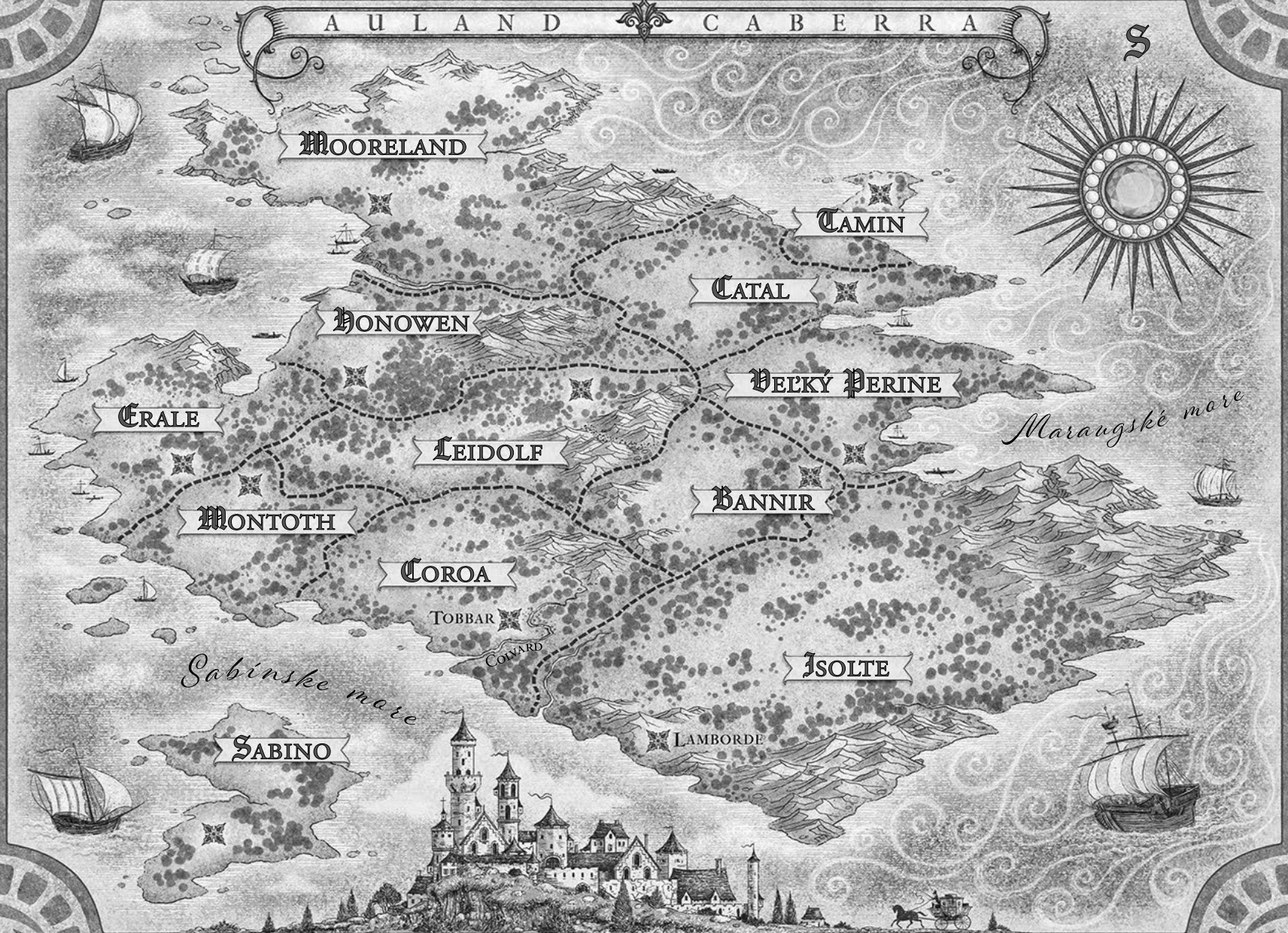
Tare, ktorá počúva moje príbehy pre tínedžerov, už odkedy sme boli tínedžerky. Slniečko moje, máme až priveľa súkromných vtipov, takže sem skrátka napíš svoj obľúbený:

.....
.....

Haha! Akože, totálne!

A U L A N D C A B E R R A

S

MOORELAND

TAMIN

HONOWEN

CATAL

CRALE

VEKY PERINE

LEIDOLF

MONTOTH

BANNIR

COROA

ISOLTE

SABINO

LAMBORDE

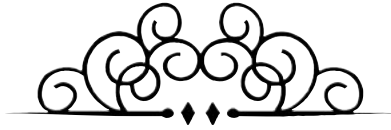
TOBBAR

COVARD

Sabinske mare

Maraušké mare

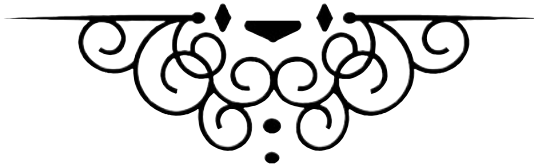

Z KRONÍK COROJSKÝCH DEJÍN

KNIHA PRVÁ

*~~A tak si my, Corojčania, ctíme zákony,
pretože ak porušíme jeden, porušíme ich všetky.~~*

JEDEN

Koč mieril vpred a ja som sa obzrela cez plece von zadným okienkom, akoby ma niekto prenasledoval. Pripomenula som si, že je to hlúpe – v Coroe neostal nikto, kto by za mnou šiel. Už nie.

Silas – môj manžel – bol mŕtvy, tak ako moji rodičia. Stále som mala pár priateľov na dvore, ale tí boli oveľa vernejší kráľovi Jamesonovi, najmä odkedy som ho opustila práve v tú noc, keď ma plánoval požiadať o ruku. A čo sa týkalo Jamesona... Zdalo sa, že mi môj útek s neurodzeným mužom – dokonca neurodzeným cudzincom – odpustil. Každopádne, moje miesto po kráľovom boku zaujala Delia Grace a ja som ho nechcela späť.

To boli všetci. A tí zvyšní, na ktorých mi záležalo, sedeli v koči pri mne. No i tak som vyzrela von.

„Väčšinu svojej dospelosti som robila to isté,“ prehodila moja svokra lady Eastoffová a položila mi ruku do lona. Scarlet, moja švagriná, spala na sedadle oproti nám. Aj v spánku zaujala polohu, akoby sa každú chvíľu mohla prebudiť. Pôsobila tak už od útoku.

Hneď pri bočnom okne držal stráž na koni v celej svojej hrdosťi a otravnosti Etan. Prechádzal pohľadom po riedkej hmle

a z toho, ako nakláňal hlavu, bolo zrejmé, že počúva, či nezačuje známky nebezpečenstva.

„Dúfam, že keď dorazíme do cieľa, budeme sa môcť všetci prestať obzerať,“ poznamenala som.

Lady Eastoffová – nie, už moja matka – prikývla a vážne pozrela na Scarlet. „Dúfam, že keď dorazíme k Northcottovcom, nájdeme spôsob, ako sa postaviť kráľovi Quintenovi. Potom sa to všetko skončí... tak alebo onak.“

Prehltla som a zamyslela sa nad fatálnosťou jej slov. Jedného dňa buď vyjdeme z paláca kráľa Quintena ako víťazi, alebo nevyjdeme vôbec.

Pri pohľade na svoju novú matku som stále nevychádzala z úžas, že dobrovoľne vstúpila do manželstva, ktoré ju tak tesne spojilo s takým nehanebným kráľom. No keď sme už boli pri tom, ja som nevedomky spravila to isté.

Eastoffovci boli potomkovia Jedrecka Veľkého, prvého z dlhej línie kráľov na isoltskom tróne. Súčasný isoltský panovník, kráľ Quinten, bol potomkom prvého Jedreckovho *syna*, nie jeho prvého *dietťaťa*. Eastoffovci boli potomkovia Jedreckovho tretieho syna. Len náš starý dobrý Etan – Northcott – sa mohol pýšiť rodokmeňom, ktorý sa tiahol k Jedreckovmu prvorodenému dieťaťu, dcére, pred ktorou uprednostnili chlapca.

Minulosť-neminulosť, Quinten odjakživa považoval všetkých Eastoffovcov a Northcottovcov za hrozbu pre svoju vládu, ktorú onedlho čaká koniec, pokiaľ sa zdravotný stav jeho syna náhle nezlepší.

Nerozumela som tomu.

Nerozumela som, prečo s toľkým odhodlaním vyháňal – nie, *vraždil* – mužov s kráľovskou krvou. Princ Hadrian nebol vyslovene húževnatý človek, a keď kráľ Quinten zomrie – tak ako všetci smrteľníci –, *niekto* bude musieť trón prevziať. Nedávalo

mi zmysel, že zabíjal všetkých, ktorí naň mali právoplatný nárok.

Vrátane Silasa.

A tu sme do toho vstupovali my, odhodlaní docieľiť, aby tí, ktorých sme stratili, nezomreli márne, a zároveň sme si až bolestivo uvedomovali, že sa nám to pravdepodobne nepodarí.

„Kto je to?“ Vŕzganie kolies prehlušilo príkre zvolanie. Koč v momente zastavil. Scarlet sa okamžite vystrela a zo sukni vytiahla malý nôž; netušila som, že ho tam skrýva.

„Vojaci,“ zamrmľal Etan. „Isoltskí.“ Potom hlasnejšie zavolať: „Príjemné popoludnie. Som Etan Northcott, vojak v službách jeho veličenstva...“

„Northcott? To si ty?“

Sledovala som, ako sa Etanova tvár zjemnila, oči sa mu prižmúrili. Zrazu pôsobil oveľa uvoľnenejšie.

„Colvin?“ zavolať. Odpoveď sa neozvala, takže som sa dovtipila, že sa trafil. „Sprevádzam svoju rodinu späť domov z Coroy. Určite si už počul o mojom strýkovi. Viedem domov jeho vdovu a dcéry.“

Nasledovala odmlka, pravdepodobne zo zmätku, ktorý tým vyvolal, a nato sa znova ozval vojak.

„Vdovu? Nechceš azda povedať, že lord Eastoffe je mŕtvy?“

Etanov kôň sa vzopľ, ale Etan ho rýchlo upokojil. „Presne tak. Aj jeho synovia. Môj otec ma poveril, aby som priviedol zvyšok rodiny do bezpečia.“

Rozhostilo sa neprijemné ticho.

„Úprimnú sústrasť tvojej rodine. Necháme ťa prejsť, ale musíme vás skontrolovať. Protokol.“

„Áno, samozrejme,“ súhlasil Etan. „Chápem.“

Jeden vojak sa prišiel pozrieť na pasažierov a ďalší obišiel koč zvonka a nazrel pod konštrukciu. Podľa hlasu som spoznala, že

ten, čo hľadel na nás, bol muž, s ktorým sa rozprával Etan. „Lady Eastoffová,“ sklonil hlavu pred matkou, „je mi to nesmierne ľúto.“

„Ďakujeme za vaše slová. A za vaše služby,“ odvetila.

„Máte šťastie, dámy, že ste narazili na najlepší regiment v Isolte,“ povedal a vypol hrud'. „Na tejto ceste sa to zvyčajne hemží Corojčanmi. Ani nie pred dvoma týždňami vypálili pohraničnú dedinu. Nevie, čo by sa bolo stalo, keby ste narazili na nich.“

Prehltla som, sklopila zrak a potom obrátila pohľad späť k vojakovi. Okamžite pochopil, ako súvisí ďalšia dáma v rodine so smerom, z ktorého sme prichádzali. Zaostril na mňa a potom sa pozrel na Etana, aby mu to potvrdil.

„Vdova môjho bratranca Silasa,“ vysvetlil.

Vojak pokrútil hlavou. „Nemôžem uveriť, že Silas je preč... alebo že sa oženil,“ dodal a pohľadom znova zastal na mne. Zdalo sa, akoby si v skutočnosti myslel, že nemôže uveriť, že sa oženil s Corojčankou.

Nebol by jediný.

Jeho mierne odsudzujúci výraz zrazu pôsobil pobavene. „Nemám vám za zlé, že sa odtiaľ chcete dostať,“ povedal a zdvihol bradu na cestu za nami. „Veľmi sa o dianie v Coroe nezaujímam, ale nedalo sa nezachytiť, že sa váš kráľ zbláznil.“

„Vážne?“ spýtala sa Etan. „Akoby bol v prvom rade niekedy pri zmysloch.“

Vojak sa zasmial. „Presne. Ale očividne je ešte nevyspytateľnejší, odkedy ho odmietlo nejaké dievča. Povráva sa, že rozsekal jednu zo svojich najlepších lodí priamo na rieke, všetkým na očiach. Vraj si našiel nejaké nové dievča, ale nie je jej v žiadnom slova zmysle verný. Údajne ešte aj pred pár týždňami založil požiar na vlastnom hrade.“

„Na Kereskene som bol,“ podotkol Etan sucho. „Požiar by mu len pomohol.“

Len s vypätím všetkých síl som držala jazyk za zubami. Jameson by ani len v svojej najmenejšej chvíľke nezničil hrad Keresken, vrchol corojského umenia.

Jediná klebeta, ktorej pravdivosť by mi ublížila, bola tá, že sa Jameson stretáva s inými dievčatami poza chrbát Delie Grace. Myslela si, že konečne dosiahla svoje, no pritom sa tak veľmi mylila. Tá predstava sa mi ani trochu nepáčila.

Vojak sa na Etanovej dôvtipnej poznámke úsmešne zasmial, ale potom zväžnel. „Povráva sa, že by nás mohol napadnúť, keďže je taký nevyspytateľný. Preto musíme kontrolovať koče, aj tie, ktorým veríme. Vyzerá to tak, že šialený kráľ Jameson by bol v tomto bode schopný čohokoľvek.“

Cítila som, že sa červenám, a hnevalo ma to. Nič z toho, samozrejme, nebola pravda. Jameson nebol šialený, neplánoval inváziu ani nič podobné... Ale podozrievavý výraz na mužovej tvári mi napovedal, že si mám nechať svoje myšlienky pre seba.

Matka mi upokojujúco položila ruku na koleno a prihovorila sa cez okno vojakovi. „Absolútne rozumieme a znova vám ďakujeme za vašu svedomitosť. Len čo budeme v bezpečí domova, určite sa za vás všetkých pomodlím.“

„Všetko v poriadku,“ zavola druhý vojak z opačnej strany koča.

„Samozrejme, že všetko v poriadku,“ odpovedal ten prvý hlasno. „Sú to Eastoffovci, ty tĺk.“ Pokrútil hlavou a odstúpil od koča. „Otvorte barikády!“ zakričal na ostatných. „Nechajte ich prejsť. Dávaj si na seba pozor, Northcott.“

Etan prikývol, no pre zmenu sa o svoje myšlienky nepodelil.

Keď sme dorazili na hranicu, videla som cez okno desiatky mužov. Niektorí nám úctivo salutovali, iní na nás len jednoducho vyvalovali oči. Bála som sa, že si ma niekto spojí s dievčatom, ktoré údajne dohnalo svojho kráľa do šialenstva, že budú požadovať, aby som vystúpila z koča a vrátila sa za ním.

Nikto to neurobil.

Vykročila som na túto cestu z vlastnej vôle. Viac než to – bežala som jej v ústrety. Ale vďaka tejto udalosti som si uvedomila, že som nielen prekračovala hranicu, ale aj vstupovala do nového sveta.

„K panstvu by to už mala byť pokojná jazda,“ povedal nám Etan, keď sme sa vzdialili od vojakov.

Scarlet po celý čas skrývala nôž v svojich malých plachých rukách, teraz si ho vkladala späť pod záhyby sukni. Pokrútila som hlavou – čo s ním vlastne plánovala spraviť? Matka sa načiahla a objala ma jednou rukou. „Jedna prekážka za nami, nespočetne mnoho ďalších pred nami,“ zažartovala.

A hoci to nestálo za veľa, zasmiala som sa.

DVA

Hoci sme cestovali oveľa rýchlejším tempom ako predtým, trvalo nám takmer celý deň, kým sme konečne dorazili na panstvo Northcottovcov.

Pochopila som, že sa k nemu blížime, keď si Scarlet začala všímať okolitú krajinu a takmer sa pritom usmievala, akoby sa jej spájala so šťastnými spomienkami.

Podnebie a terén sa zmenili znenazdajky, akoby niekto stlačil neviditeľnú spúšť. Obklopovalo nás mnoho zvlnených polí a vysoká tráva pred nami tancovala vo vetre. Minuli sme niekoľko radov veterných mlynov využívajúcich nekonečný zdroj energie, ktorá dula po cestách a opierala sa aj do nášho koča. A potom nasledovali malebné fľačky lesa, kde rástli stromy v malých zhlukoch, akoby sa k sebe chúlili, aby im bolo teplo.

Kočíš napokon zabočil medzi dva rady vysokých stromov lemujuúcich cestu a zamieril k panstvu. Pomedzi konáre na nás dopadali bodky slnka a ešte aj tie najobyčajnejšie predmety sa v nich trblietali. Hladko ošúchané kamene na ceste a brečtan, ktorý sa tiahol po stenách domu až k samotnému vrcholu, mi potvrdili, čo som už tušila: táto rodina tu žila už celú večnosť.

Matka bola väčšinu cesty zahľbená v myšlienkach, ale nakoniec sa jej na pery vkradol náznak úsmevu. Keď sme sa priblížili k domu, nanajvýš nedámsky vystrčila hlavu z bočného okna a s novonájdovým nadšením zamávala.

„Jovana!“ zakričala, a len čo sme zastali, vyskočila z koča.

„Och, Whitley, tak veľmi som sa bála! Ako sa vám cestovalo? Boli cesty zlé? Scarlet! Tak rada ťa vidím!“ Jovana sa tak nadchýnala z pohľadu na svoju neter, že ani len nečakala na odpovede na svoje otázky.

„Máme nečakaného hosta,“ oznámil Etan svojim rodičom tónom, ktorý vyjadroval jeho nepretržitý nesúhlas.

Keďže bol vychovaný ako džentlmen, nastavil mi aj napriek tomu ruku, aby mi pomohol von z koča. Keďže som bola vychovaná ako dáma, prijala som ju.

„Lady Hollis?“ spýtal sa lord Northcott prekvapene.

„Och, lady Hollis! Chúdlatko moje!“ Lady Northcottová sa ma ponáhľala objasniť. „Nemôžem uveriť, že si prišla až sem. Nemala si kam inam ísť?“

„Je paňou svojho vlastného panstva,“ prezradil im Etan. „Vlastní veľmi útulnú vilu. Videl som ju na vlastné oči.“

„Ale chýba v nej rodina,“ dodala som ticho. „Nemohla som opustiť svoju rodinu.“

„Tolká odvaha,“ poznamenala lady Northcottová a pohľadila ma po líci. „Samozrejme, že ťa v Pearfielde vždy radi uvidíme. Teraz si potrebuješ odpočinúť. Si tu nanajvýš vítaná – a v bezpečí.“

Etan zagúľal očami, čím jedným gestom ozrejmil, ako sa veci v skutočnosti majú: neboli sme v bezpečí nikde.

Lord Northcott podišiel k nám a vzal Scarlet za ruku. „Pripravili sme ti izbu s výhľadom na les. A, lady Hollis...“

„Len Hollis. Prosím.“

Usmial sa. „Samozrejme. Necháme priniest čistú bielizeň do izby hneď na druhej strane chodby. Aké úžasné prekvapenie.“

Etan zafunel.

Jeho matka doňho štuchla laktóm.

Ja som sa nad tým nepozastavovala.

„Poďte, nech sa zabývate,“ naliehala lady Northcottová. „Určite máte za sebou náročnú cestu.“

Zaviedli nás na poschodie do časti domu so štyrmi miestnosťami, dvomi na každej strane chodby. Matku odprevadili do iného krídla, zrejme aby si oddýchlá, zatiaľ čo ja a Scarlet sme ostali s Etanom, ktorý bol na prvý pohľad znova frustrovaný. Nielenže som mala ostať pod jeho strechou, ale ešte aj v izbe hneď vedľa tej jeho. Kým vošiel, škaredo na mňa zazeral a nato zabuchol dvere s takou silou, že som ju cítila až v kostiach.

Z mojej izby bol výhľad na prednú časť panstva, na široké pláne, ktoré vítali hostí u Northcottovcov. Nedalo sa popierať, že to bol ohromujúci pohľad. Keby som nemala taký silný pocit, že sem nepatrím, tak by mi to tu možno pripomínalo domov.

Nakukla som do Scarletinej izby a zbadala, že ona má výhľad na zadnú časť pozemku. Najviac ma zaujal rad hustých stromov naboku. Na mieste, kde sa zo zadnej časti domu smerom do lesa tiahla vychodená cestička, bola neprehliadnutelná diera.

Nechala som dvere na svojej izbe otvorené, aby som počula Scarlet na opačnej strane chodby. Aj ona mala otvorené dvere a počula som, ako si odkladá veci a posúva nábytok.

Scarlet mala svoje typické zvuky. Ničie kroky a dych mi neboli známejšie. Možno som kedysi vedela v dave ľudí zachytiť odhodlané kroky Delie Grace, ale nebolo to nič v porovnaní s tým, ako som teraz poznala Scarlet. Možno to bolo tým, že sme sa pár týždňov delili o posteľ, ale teraz som sa pri nej cí-

tila ako doma, v bezpečí. Keby som si nemyslela, že potrebuje chvíľu pre seba, spýtala by som sa, či by som nemohla ostať pri nej.

Vo dverách sa zjavila lady Northcottová s kopou oblečenia prevesenou cez ruku. „Dúfam, že ťa neruším,“ povedala a zdvihla šaty. „Nemohla som si nevšimnúť, že si si toho veľa nepriniesla. Vravela som si, že by sme mohli prešíť niektoré z týchto. Obávam sa, že skôr či neskôr budeme musieť navštíviť dvor, a myslela som, že sa budeš cítiť príjemnejšie, ak budeš mať šaty, ktoré... niežeby na tvojom odeve bolo niečo zlé! Len... och.“

Podišla som k nej a položila jej ruku na plece. „To je od vás veľmi pozorné. Ďakujem. Práca s ihlou mi náhodou ide a pomôže mi, keď budem mať niečo, na čo sa môžem sústrediť.“

Vydýchla spôsobom, ktorý vypovedal o živote strávenom v smútku. „Prišli sme za tie roky o toľkých ľudí a ja stále neviem, čo povedať tým, ktorí po nich ostali.“

Pokrútila som hlavou. „Nikdy som nič podobné nezažila... Zlepší sa to?“

Zovrela pery v napätom, smutnom úsmeve. „Kiežby som ti mohla povedať, že áno.“ Napravila si náklad v rukách. „V salóne máme dobré svetlo. Pridáš sa ku mne?“

Prikývla som.

„Dobre. Len zájdem po Scarlet a Etana. Už je to tak dlho, čo sme boli naposledy všetci v jednej miestnosti.“

Otrávene som ju nasledovala na chodbu.

Atmosféra v miestnosti by sa dala krájať. Etan mal oči na stopkách, mračil sa a pokukoval po dverách, akoby čakal na vhodnú príležitosť ujsť. Aj Scarlet očividne odrátavala čas, kým bude môcť utiecť, a matka sa ticho rozprávala s lordom Northcottom. Snovali plány, o ktoré sa ešte neboli pripravení podeliť.